

น้ำใช้ รู้ใช้น้ำ

สถานการณ์น้ำ

น้ำเป็นปัจจัยที่สำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังที่เคยมีคนกล่าวไว้ว่า “เรามีชีวิตอยู่ได้ 2-3 สัปดาห์ ถ้าขาดอาหาร แต่เรามีชีวิตอยู่ได้เพียง 2-3 วัน ถ้าขาดน้ำ” เพราะน้ำถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสิ่งมีชีวิต ใช้ในการอุปโภคบริโภค รวมทั้งยังมีบทบาทสูงในการเสริมสร้างอารยธรรมความมั่นคงของสังคม มนุษย์ได้ประโยชน์มหาศาลจากทรัพยากรน้ำมาโดยตลอด แต่ในปัจจุบันปัญหาการขาดแคลนน้ำ และการเกิดมลพิษทางน้ำยิ่งทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นทุกขณะ เนื่องจากผู้ใช้น้ำส่วนใหญ่ขาดความรู้และจิตสำนึกที่รับผิดชอบต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ด้วยเชื่อว่าน้ำมีปริมาณมากมาย และมีอยู่อย่างเพียงพอต่อการใช้ประโยชน์อย่างที่เป็นมาในอดีต ซึ่งในความเป็นจริงพบว่าความต้องการใช้น้ำได้เพิ่มขึ้นมากอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ปริมาณน้ำที่จะสามารถนำมาใช้ประโยชน์ไม่ได้เพิ่มขึ้น และน้ำยังได้ถูกใช้แหล่งวัตถุดิบ และที่รองรับการถ่ายเทของเสียชนิดต่างๆ จึงทำให้น้ำซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อว่ามีปริมาณเพียงพอ นั้น สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้น้อยลงไปอีก

ในอนาคตอันใกล้สถานการณ์ของทรัพยากรน้ำอาจเกิดปัญหาใหญ่ถึงขั้นวิกฤติ โดยเฉพาะในด้านการขาดแคลนน้ำเนื่องจาก

- แนวโน้มที่จะเกิดภัยแล้งมากขึ้น
- น้ำในแหล่งน้ำต่างๆ มีคุณภาพลดลง
- การใช้น้ำฟุ่มเฟือยในกิจกรรมต่างๆ อันได้แก่ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม การใช้น้ำในครัวเรือน และธุรกิจ บริการต่าง ๆ

ถึงแม้ว่าโลกของเราถูกปกคลุมด้วยผิวน้ำถึง 70% แต่ปริมาณน้ำดังกล่าวพบว่าเป็นน้ำในทะเลและมหาสมุทรที่มีความเค็มสูงไม่สามารถนำมาใช้อุปโภคและบริโภคได้ถึง 97% สัดส่วนที่เหลือ 3% เป็นน้ำจืด ซึ่งพิจารณาจากปริมาณน้ำจืดทั้งหมด พบว่าเป็นน้ำที่อยู่ในรูปของธารน้ำแข็งและภูเขาน้ำแข็ง รวมทั้งน้ำใต้ดินที่ไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ 2.997% เหลือเพียง 0.003% เท่านั้นที่เป็นน้ำในหนอง คลอง บึง และน้ำใต้ดินที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้

การใช้น้ำในประเทศ นอกจากจะใช้เพื่อความจำเป็นในการดำรงชีวิตของคน ซึ่งใช้เพียง 2 ลิตรต่อคนต่อวันแล้ว ยังมีการใช้น้ำในการอื่นในลักษณะของน้ำใช้ รวมทั้งการใช้น้ำเพื่อสร้างความสะดวกสบายให้แก่ชีวิต และการใช้น้ำเพื่อการผลิตในสาขาต่างๆ เช่น เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว พักผ่อนหย่อนใจ และันทนาการต่างๆ ความต้องการใช้น้ำได้เพิ่มปริมาณขึ้น ตามการเพิ่มของจำนวนประชากร รวมทั้งการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ ทั้งอุตสาหกรรม การบริการ และเกษตรกรรม ในขณะที่ปริมาณน้ำที่จะนำมาใช้ได้ยังคงมีอยู่เท่าเดิมและลดน้อยลง จากการปนเปื้อนด้วยสิ่งสกปรกของเสียและสารพิษต่างๆ ทำให้น้ำในแหล่งน้ำนั้นมีคุณภาพต่ำ ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ได้ จึงเป็นที่น่าวิตกว่า ปริมาณน้ำที่จะมีให้ใช้ได้ในอนาคต จะเพียงพอต่อความต้องการของประชากรและการผลิตสาขาต่างๆ ในประเทศหรือไม่

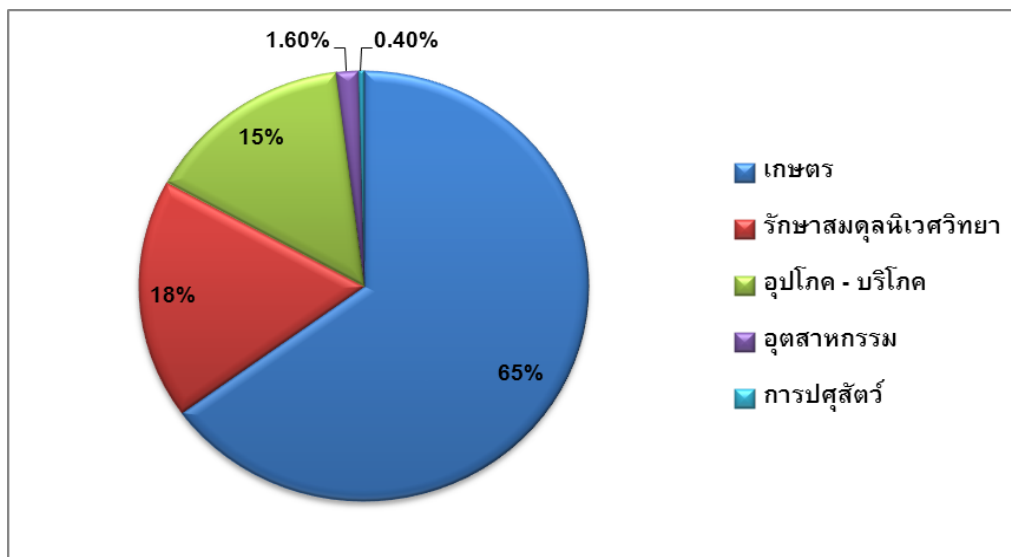
ความต้องการใช้น้ำในประเทศ อาจแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

- ความต้องการใช้น้ำสำหรับอุปโภค - บริโภค
- ความต้องการใช้น้ำเพื่อการเกษตรกรรม
- ความต้องการใช้น้ำเพื่ออุตสาหกรรม

สรุปความต้องการน้ำ

ความต้องการใช้น้ำทุกภาคส่วน (ปี พ.ศ. 2552) ปีละ 162,151 ล้านลูกบาศก์เมตร เป็นความต้องการน้ำเพื่อการเกษตรสูงถึง 106,169 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือร้อยละ 65 ของความต้องการน้ำทั้งหมด ในจำนวนนี้อยู่ในเขตที่มีแหล่งเก็บกักน้ำและระบบชลประทานอยู่แล้ว 45,054 ล้านลูกบาศก์เมตร ส่วนที่เหลืออีก 61,116 ล้านลูกบาศก์เมตร เป็นความต้องการน้ำเพื่อการเกษตรที่อยู่นอกเขตชลประทานโดยอาศัยน้ำฝนเป็นหลัก รองลงไปเป็นการใช้น้ำเพื่อการรักษาระบบนิเวศร้อยละ 18 เพื่อเป็นการอุปโภค-บริโภค ร้อยละ 15 การอุตสาหกรรม ร้อยละ 1.6 และการปศุสัตว์ ร้อยละ 0.4

กราฟแสดงปริมาณความต้องการน้ำในภาพรวมทั้งประเทศ

อ่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ทั้งประเทศจำนวนทั้งสิ้น 33 แห่ง ณ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2554 มีปริมาณน้ำรวมกันทั้งสิ้น 65,609 ล้านลูกบาศก์เมตร คิดเป็นร้อยละ 94 ของความจุอ่างเก็บน้ำทั้งหมด ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดี ถึงดีมาก ยกเว้นเขื่อนปราณบุรี ที่มีปริมาณน้ำอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

อ่างเก็บน้ำขนาดกลางจำนวน 367 แห่ง ณ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2554 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ปกติ ถึง ดี โดยมีปริมาณน้ำรวมกันประมาณ 3,672 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือคิดเป็นร้อยละ 93 ของความจุอ่างเก็บน้ำทั้งหมด ซึ่งมากกว่าวันที่ 1 พฤศจิกายน 2553 ที่ผ่านมา จำนวน 150 ล้านลูกบาศก์เมตร (กรมชลประทาน, 2555)

ลักษณะทางอุทกวิทยา แบ่งพื้นที่ลุ่มน้ำออกเป็น 25 ลุ่มน้ำหลัก และ 254 ลุ่มน้ำย่อย มีปริมาณฝนตกเฉลี่ยทั้งประเทศปีละ 1,574 มิลลิเมตร มีปริมาณน้ำท่าเฉลี่ยรวมปีละประมาณ 213,424 ล้านลูกบาศก์เมตร ปริมาณน้ำท่าข้างต้น คิดเป็นน้ำท่าเฉลี่ยต่อจำนวนประชากร 3,335 ลูกบาศก์เมตร/คน/ปี (จำนวนประชากร 64 ล้านคน) เป็นน้ำท่าในฤดูฝนจำนวน 183,001 ล้านลูกบาศก์เมตร (ร้อยละ 85.7) และในฤดูแล้ง 30,423 ล้านลูกบาศก์เมตร (ร้อยละ 14.3)

ปัจจุบัน (ปี พ.ศ.2554) มีแหล่งเก็บกักน้ำความจุรวม 76,002 ล้านลูกบาศก์เมตร หรือร้อยละ 35.6 ของปริมาณน้ำท่าทั้งหมด โดยเป็นแหล่งเก็บกักน้ำขนาดใหญ่ (ความจุเก็บกักมากกว่า 100 ล้านลูกบาศก์เมตร)

ประมาณร้อยละ 90 ของความจุรวมทั้งหมด ส่วนที่เหลืออีกประมาณร้อยละ 10 เป็นแหล่งเก็บกักน้ำขนาดกลาง และขนาดเล็ก และมีปริมาณน้ำใช้งานได้สูงสุดรวม 56,000 ล้านลูกบาศก์เมตร ทั้งนี้เพื่อเหลือน้ำส่วนหนึ่งไว้สำหรับการรักษาสภาพเขื่อน (Dead Storage) (กรมชลประทาน, 2555)

ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ทุกคนยังมีน้ำใช้อย่างต่อเนื่องจากการขยายโครงข่ายของระบบประปา และจากการผันน้ำจากสายน้ำเส้นหนึ่งไปยังสายน้ำอีกเส้นหนึ่ง ซึ่งการพยายามจัดหาจากแหล่งต่างๆดังกล่าว เพื่อตอบสนองความต้องการนี้มีค่าใช้จ่ายสูงและเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่ด้วยปัจจัยต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นที่จะส่งผลให้ปัญหาการขาดแคลนน้ำของประเทศไทยมีแนวโน้มรุนแรงเพิ่มมากขึ้น การแก้ไขปัญหาหน้าจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้ามหรือหลีกเลี่ยงได้อีกต่อไป โดยการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะต้องหันมาให้ความสำคัญที่การจัดการการใช้น้ำเป็นอันดับแรกแทนการจัดหาแหล่งน้ำใหม่ การปรับเปลี่ยนวิธีการใช้น้ำของผู้บริโภคอาจเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยลดความรุนแรงของการขาดแคลนน้ำในระยะสั้นและระยะยาวได้ และยังสามารถทำให้ผู้ใช้น้ำได้รับความเดือดร้อนหรือผลกระทบจากการขาดแคลนน้ำลดลงอีกด้วย

แนวทางการใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า

จากปัญหาการลดลงของปริมาณน้ำที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดจากการที่ผู้ขาดความรู้ และจิตสำนึกในการใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า ปล่อยให้เกิดการสูญเสียชีวิต รั่วไหล และมีการปนเปื้อนเกิดขึ้น ดังนั้นเพื่อเป็นการกระตุ้นเตือนให้เกิดการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จะต้องมีการพิจารณาภาพรวมอย่างเป็นระบบ และพิจารณาหาแนวทางที่เป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ซึ่งแนวทางสำคัญที่จะช่วยให้มีการใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า ได้แก่

ลดการสูญเสียน้ำในทุกขั้นตอนของการใช้

การสูญเสียน้ำที่เกิดขึ้น จุดที่มักจะพบการรั่วไหลมากได้แก่ จุดจ่ายน้ำ คือ หัวก๊อกจ่ายน้ำ บริเวณเส้นทางส่งน้ำที่มีข้อต่อ ข้องอ ถังพักน้ำของสุขภัณฑ์ ข้อต่อและบริเวณติดตั้งมาตรวัดน้ำ และปั๊มน้ำ ถังเก็บน้ำในบ้านหรืออาคาร ซึ่งการตรวจสอบอาจทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกตรอยซึมหรือนองของน้ำ กำลังของน้ำที่ลดลง ค่าน้ำที่เพิ่มสูงขึ้น พืชที่ปลูกมีการเจริญเติบโตที่แตกต่างกัน ฯลฯ

สาเหตุของการรั่วไหลที่เกิดขึ้น อาจเกิดจากการติดตั้ง การเลือกใช้อุปกรณ์ที่มีคุณภาพไม่เหมาะสม การเลือกใช้อุปกรณ์ที่ไม่สอดคล้องกับการใช้งาน การเสื่อมของอุปกรณ์ส่งและจ่ายน้ำ การเสื่อมของยางที่ป้องกันการรั่วซึมอันเนื่องมาจากการกัดกร่อนที่เกิดจากการแช่ในน้ำซึ่งมีปริมาณคลอรีนมากอย่างต่อเนื่อง การปิดก๊อกน้ำไม่สนิทจากการใช้งาน การต่อเติมอาคารที่ทำให้มีการยึดหรือหดของท่อส่งน้ำ การเคลื่อนที่ของอุปกรณ์จ่ายน้ำ การขยายถนนหรือพื้นที่รองรับของน้ำหนัก ฯลฯ

1. การรั่วไหลจากสุขภัณฑ์

การรั่วไหลน้ำของชักโครกมักเกิดที่บริเวณรอยต่อระหว่างถังพักน้ำกับตัวชักโครก เนื่องจากการเสื่อมของประเก็นยางตรงบริเวณข้อต่อ การตรวจสอบการรั่วไหลดังกล่าว ยังพบได้จากน้ำที่หยดจากก๊อกน้ำหรือรั่วซึมตามรอยต่อของท่อ พบว่า คริวเรือนมีการสลับเปลี่ยนน้ำโดยการรั่วไหลเฉลี่ยร้อยละ 5 ของปริมาณน้ำที่ใช้ใน 1 วัน

2. การรั่วไหลจากก๊อกน้ำ

การรั่วไหลน้ำจากก๊อกน้ำ มักเกิดจากการปิดก๊อกน้ำไม่สนิท การเปิดก๊อกน้ำทิ้งไว้ในขณะที่ทำกิจกรรมอย่างอื่น เช่น ล้างจาน หรือเกิดจากการที่ก๊อกน้ำเสื่อมสภาพ น้ำที่หยดจากก๊อกน้ำ 2 หยดต่อ 1 วินาที รวมแล้วจะเท่ากับน้ำ 20 ลบ.ม. ใน 1 ปี ดังนั้น ทุกครั้งที่มีการใช้น้ำจากก๊อกน้ำควรจะต้องปิดเสียก่อนทำกิจกรรมอย่างอื่น หรือปิดให้สนิทเมื่อเลิกใช้ ถ้าก๊อกน้ำเสื่อมสภาพ ควรหาทางซ่อมแซม หรือเปลี่ยนก๊อกน้ำอันใหม่

จากสาเหตุของการรั่วไหลของน้ำข้างต้น จะเห็นได้ว่าการป้องกันไม่ให้เกิดการรั่วไหลของน้ำ อาจทำได้ยาก เนื่องจากปัจจัยหลายด้าน แต่การป้องกันให้มีการรั่วไหลน้อยที่สุดอาจทำได้โดยการ

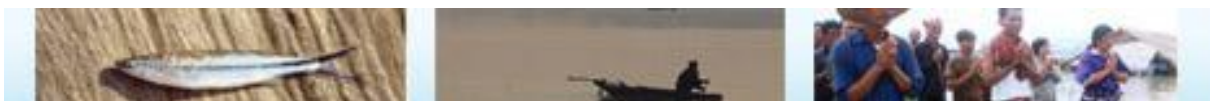
- ตรวจสอบการรั่วไหลในทุกจุดที่มีการใช้น้ำ ทั้งภายในและภายนอกอาคาร
- ถ้าพบจุดที่มีรอยรั่วไหลให้ลงมือซ่อมหรือติดต่อช่างซ่อมทันที
- จัดตัวเลขมาตรวจวัดน้ำเพื่อตรวจสอบการรั่วไหลของระบบประปา โดยอาจรวบรวมสถิติการใช้น้ำในแต่ละส่วน และแต่ละช่วงเวลาเพื่อช่วยให้ติดตามความผิดปกติได้โดยง่ายและรวดเร็ว
- ปิดวาล์วน้ำที่มาตรวัดน้ำทุกครั้งที่มีการซ่อมระบบจ่ายน้ำ

เลือกใช้เทคโนโลยีประหยัดน้ำ

นอกเหนือจากการลดการรั่วไหลของน้ำโดยการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และมีการตรวจสอบการรั่วไหลอย่างสม่ำเสมอแล้ว เทคโนโลยีประหยัดน้ำที่ได้มีการขยายตัวอย่างมากในปัจจุบันนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถช่วยลดการรั่วไหลของน้ำที่เกิดขึ้นได้ โดยเทคโนโลยีประหยัดน้ำที่สำคัญ ได้แก่

1. สุขภัณฑ์ประหยัดน้ำ

จากสุขภัณฑ์ทั่วไปที่ใช้น้ำตั้งแต่ 15 – 22 ลิตรต่อการกดแต่ละครั้ง ในขณะที่สุขภัณฑ์รุ่นประหยัดน้ำจะใช้น้ำเพียง 4 – 6 ลิตร ถ้ามีการเปลี่ยนสุขภัณฑ์ดังกล่าวจะลดปริมาณการใช้น้ำได้มาก ในขณะที่สุขภัณฑ์ชนิดที่ใช้น้ำราดจะใช้น้ำเพียง 2 ลิตร

2. อุปกรณ์ประหยัดน้ำ

ได้แก่ หัวก๊อกน้ำและอุปกรณ์ประกอบ ซึ่งจะช่วยลดการใช้น้ำได้อีกร้อยละ 40 ของการใช้น้ำตามปกติของอุปกรณ์เหล่านี้ อุปกรณ์เติมอากาศเป็นส่วนที่ใช้ติดตั้งที่หัวก๊อก เพื่อช่วยเพิ่มอากาศให้แก่ น้ำที่ไหลออกจากหัวก๊อก และช่วยลดปริมาณการไหลของน้ำ หัวก๊อกโดยทั่วไป จะมีน้ำไหลออกมาด้วยอัตรา 9-19 ลิตรต่อนาทีขึ้นอยู่กับแรงดันของน้ำ เมื่อติดตั้งอุปกรณ์เติมอากาศจะทำให้น้ำไหลออกจากหัวก๊อกผ่านอุปกรณ์นี้เพียง 9 ลิตรต่อนาทีซึ่งจะเพียงพอต่อการชำระล้าง

3. อุปกรณ์ให้น้ำแบบหยด

การรดน้ำต้นไม้โดยการการใส่สายยางปลายเปิดจะสูญเสียน้ำเนื่องจากจะมีการกระจายตัวของน้ำได้น้อย และจะสูญเสียน้ำมากในขั้นตอนการเปิดและปิดน้ำ โดยเฉพาะสายยางที่มีความยาว ซึ่งอาจ

ลดการสูญเสียรั่วไหลได้โดยการใช้อุปกรณ์ให้น้ำแบบหยด หรือใช้หัวฝักบัวต่อเข้ากับสายยางเพื่อควบคุมการเปิดปิดน้ำขณะที่รดน้ำต้นไม้

4. ถังเก็บกักน้ำ

ในภาวะที่มีปัญหาการขาดแคลนน้ำ การติดตั้งภาชนะเก็บกักน้ำเป็นสิ่งที่อาจทำได้โดยมีค่าใช้จ่ายไม่มากนัก และช่วยให้การใช้น้ำมีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าการไหลของน้ำสม่ำเสมอ การใช้น้ำจะมีการสูญเสียน้อยกว่าการใช้น้ำที่มีการไหลของน้ำไม่สม่ำเสมอ และจะลดโอกาสของการสูญเสียจากการเปิดก๊อกน้ำทิ้งไว้ในขณะที่น้ำไม่ไหล

ใช้น้ำใน (กิจการโรงแรม) อย่างไรจึงจะคุ้มค่า

น้ำเป็นทรัพยากรอีกประเภทหนึ่งที่โรงแรมมีความต้องการในปริมาณที่สูงอัตราการใช้น้ำของโรงแรมขนาดต่างๆ ในประเทศไทยมีดังนี้

✓ โรงแรมขนาด 150-200 ห้อง	ใช้น้ำ 50,000-100,000 ลบ.ม./ปี
✓ โรงแรมขนาด 200-300 ห้อง	ใช้น้ำ 120,000-180,000 ลบ.ม./ปี
✓ โรงแรมขนาด 300-400 ห้อง	ใช้น้ำ 180,000-250,000 ลบ.ม./ปี
✓ โรงแรมขนาด 400 ห้อง	ใช้น้ำ 300,000-500,000 ลบ.ม./ปี

การจัดกลุ่มการจัดการเรื่องน้ำ (รวมการประหยัดและการบำบัด) ของส่วนต่างๆ ของโรงแรมดังนี้

1. ห้องสุขาและห้องน้ำ
2. สระว่ายน้ำ
3. ห้องซักรีด
4. ห้องครัว
5. สวน และสนามหญ้า
6. ห้องเครื่องต่างๆ
7. หอเย็นและเครื่องปรับอากาศ

การตรวจสอบการประหยัดการใช้น้ำ

ห้องครัว

การใช้น้ำของห้องครัวของแต่ละโรงแรมขึ้นอยู่กับประเภทของอาหาร การประหยัด การใช้น้ำในห้องครัว สามารถดำเนินการได้ดังนี้

- ▢ ตรวจสอบและซ่อมแซมการรั่วไหลของก๊อกน้ำ และท่อน้ำ
- ▢ ไม่เปิดน้ำให้ไหลอย่างต่อเนื่อง
- ▢ น้ำเสียจากห้องครัวมีความมันแฉงอยู่ในปริมาณมาก อาจไม่ประหยัดที่จะนำน้ำเสียจากห้องครัวไปบำบัด
- ▢ ใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า

เครื่องซักผ้า

ปริมาณการใช้น้ำของห้องซักผ้าใช้มากถึง 30% ของปริมาณการใช้น้ำทั้งโรงแรม การตรวจสอบทำได้โดย

- ▢ นำน้ำจากชั้นตอนสลัดผ้าของเครื่องซักผ้ากลับมาใช้ใหม่
- ▢ เลือกใช้น้ำยาหรือผงซักฟอกที่สามารถล้างออกได้ง่ายตามที่บริษัทกำหนด
- ▢ แบบฝาเปิดด้านบน ใช้น้ำ 132-208 ลิตรต่อการซัก 1 ครั้ง

ห้องน้ำ

- ▢ หัวฝักบัว : ติดตั้งหัวฝักบัวประหยัดใช้น้ำ 10 ลิตร / นาที แทน 20 ลิตร/ นาที
- ▢ โถสุขภัณฑ์ : โถสุขภัณฑ์ธรรมดาใช้น้ำ 20 ลิตร/การกด 1 ครั้ง
โถสุขภัณฑ์ประหยัดน้ำใช้น้ำ 6 ลิตร/การกด 1 ครั้ง
- ▢ ก๊อกน้ำ : ติดตั้งหัวก๊อกเพิ่มฟองอากาศ (Aerator) ใช้น้ำ 6-10 ลิตร/นาที
- ▢ ตรวจสอบและซ่อมแซมการรั่วไหลของก๊อก ท่อน้ำ และเครื่องสุขภัณฑ์ต่างๆ

สวนและสนาม

- ▢ รดน้ำต้นไม้หรือสนามหญ้าในตอนเช้าหรือเย็นเท่านั้น
- ▢ ใช้ Springer ที่มีระยะของการกระจายน้ำที่เหมาะสมกับขนาดพื้นที่ที่ต้องการรดน้ำ
- ▢ วางตำแหน่ง Springer ให้เหมาะสม
- ▢ ในการรดน้ำด้วยสายยาง ควรต่อด้วยหัวฝักบัวหรืออุปกรณ์ควบคุมการกระจายของหยดน้ำ และควบคุมการปิด-เปิดน้ำ
- ▢ ใช้น้ำที่บำบัดแล้วนำกลับมาใช้ใหม่ (Recycled Water)

ประสิทธิภาพการใช้น้ำ

1. ติดตามปริมาณการใช้น้ำภายในโรงแรมเพื่อติดตามปริมาณการใช้และการรั่วไหล
2. ติดตั้งหัวก๊อกประสิทธิภาพการใช้น้ำ (Aerator)
3. ติดตั้งหัวฝักบัวประสิทธิภาพการใช้น้ำ (Water Efficient Shower Head)
4. ติดตั้งสุขภัณฑ์หรืออุปกรณ์ประสิทธิภาพการใช้น้ำ
5. ควบคุมการจ่ายน้ำของสุขภัณฑ์ชนิด ฟลัช วาล์ว ไม่ให้เกิน 7 วินาทีของการกดแต่ละครั้ง
6. มอบหมายให้บุคลากรควบคุม ดูแล การเปิดปิดก๊อกน้ำ ในครัวเพื่อป้องกันการสูญเสียน้ำ
7. ติดตั้งหัวก๊อกประสิทธิภาพการใช้น้ำในพื้นที่ปรุงอาหารและบริเวณชำระล้าง
8. ใช้ประโยชน์น้ำจากการซักครั้งสุดท้ายของเครื่องซักผ้า
9. เลือกใช้เครื่องซักผ้าชนิดซักต่อเนื่อง (Continuous Batch Washer) ในโรงแรมที่มีปริมาณการซักผ้ามากเพื่อให้มีการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ
10. จัดให้มีการหมุนเวียนน้ำจากเครื่องซักผ้าเพื่อใช้ในการหล่อเย็น รถต้นไม้ หรืออื่นๆ

คุณภาพน้ำ

11. จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อติดตามปริมาณผลการเกิดน้ำเสีย การบำบัด และการจัดการอย่างต่อเนื่อง
12. จัดให้มีการมาตรการป้องกันการปนเปื้อน และลดการเกิดน้ำเสียของโรงแรมก่อนการบำบัด
13. มีการตรวจสอบปริมาณ และคุณภาพน้ำเสียจากกิจกรรมต่างๆ ของโรงแรมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อการจัดการที่เหมาะสม
14. มีการบำบัดน้ำเสียของโรงแรมอย่างถูกต้องและตามมาตรฐานที่ทางราชการกำหนด
15. ติดตั้งถังดักไขมันจากน้ำเสียของบริเวณที่มีการชำระล้างที่มีการปนเปื้อน เช่น ครัว อาคารซ่อมบำรุง ห้องเก็บน้ำมันเชื้อเพลิง ห้องซักรีด
16. มีการเก็บรวบรวมไขมันออกจากถังดักไขมันอย่างสม่ำเสมอ และมีการจัดการกับไขมันที่ดักได้อย่างเหมาะสม
17. ติดตั้งตะแกรง หรือถังเพื่อดักตะกอนและสิ่งปนเปื้อนในน้ำเสีย เพื่อลดการปนเปื้อนและปริมาณน้ำเสีย
18. นำน้ำที่ผ่านการบำบัดแล้วมาใช้ประโยชน์

สังคมที่มีการใช้น้ำอย่างรู้คุณค่า
ย่อมได้ประโยชน์จากการใช้น้ำมากกว่าสังคมที่ยังไม่เห็นคุณค่าของน้ำ